

RICHARD OSMAN

„Světýlko radosti.“
KATE ATKINSON

„Nesmírně chytré
a zábavné.
Trestuhodně skvělé.“
IAN RANKIN

Čtvrteční klub
amatérských

DETEKTIVŮ

Čtvrteční
klub
amatérských
DETEKTIVŮ

**RICHARD
OSMAN**

*Čtvrteční
klub
amatérských*
DETEKTIVŮ

slovart

Text © Richard Osman, 2020

Translation © Eva Brožová, 2020, 2025

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025

All rights reserved

Čtvrteční klub amatérských detektivů

Z anglického originálu *The Thursday Murder Club*

vydaného v roce 2020 přeložila Eva Brožová

Odpovědná redaktorka původního českého vydání

v Nakladatelství JOTA Marie Schreinerová

Jazykovou redakci druhého českého vydání provedla Hana Pernicová

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,

196 00 Praha 9 – Čakovice, v roce 2025

Vydání druhé, v Nakladatelství Slovart první

ISBN 978-80-276-1275-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

info@slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

S láskou pro moji mámu, „poslední žijící Brendu“

Zabít někoho je snadné. Ukrýt tělo je obvykle mnohem těžší. Tak vás můžou chytit.

Já měl ale štěstí, že jsem objevil správné místo. Vlastně dokonalé místo.

Občas se tam vracím, abych se ujistil, že je všechno v pořádku. Vždycky je a já doufám, že i vždycky bude.

Někdy si zapálím, což bych neměl, jak samozřejmě vím, ale je to moje jediná neřest.

PRVNÍ ČÁST

*Seznam se s novými lidmi
a vyzkoušej nové věci*

1

Joyce

No, začneme u Elizabeth, ano? A uvidíme, kam se dostaneme.

Samozřejmě jsem věděla, kdo to je; Elizabeth tady znají všichni. Má jeden z třípokojových bytů v Larkin Court. Je to ten rohový, tuším s terasou. Také jsem byla kdysi v hádankářském týmu se Stephenem, který je, z mnoha důvodů, Elizabetiným třetím manželem.

Byla jsem na obědě, je to dva nebo tři měsíce zpátky, a určitě bylo pondělí, protože míváme pastýřský koláč. Elizabeth řekla, že vidí, že obědvám, ale ráda by se mě zeptala na bodné rány způsobené nožem, pokud mi to nevadí.

Odpověděla jsem: „Ale vůbec ne, klidně se ptěj.“ Nebo něco v tom smyslu. Asi bych vám taky měla říct, že si vždycky všechno přesně nepamatuju. Takže Elizabeth otevřela manilové desky a já spatřila pár listů psaných na stroji a okraje jakýchsi starých fotografií. Potom šla přímo k věci.

Požádala mě, ať si představím, že nějakou dívku pobodali nožem. Zeptala jsem se jakým nožem a Elizabeth odpověděla, že pravděpodobně šlo o obyčejný kuchyňský nůž. John Lewis. To neřekla, ale okamžitě jsem ho viděla před sebou. Potom mě požádala, ať si představím, že tu dívku někdo bodl, třikrát nebo čtyřikrát, přímo pod hrudní kost. Dvnitř a ven, dvnitř a ven, velice ošklivě, ale aniž by přetnul tepnu. Chovala se přitom naprosto klidně, protože lidé obědvali a Elizabeth měla jisté hranice.

A tak jsem si představila rány nožem a Elizabeth se mě zeptala, jak dlouho by trvalo, než dívka vykrvácí.

Mimochodem, asi jsem se měla zmínit, že jsem spoustu let pracovala jako zdravotní sestra, jinak vám tohle všechno bude připadat nelogické. Elizabeth to zřejmě odněkud věděla, protože Elizabeth ví všechno. Proto se na mě obrátila. Určitě jste se divili, o čem to mluvím. Slibuju, že se v psaní zlepším.

Pamatuju si, že jsem si před odpovědí poklepala prstem na rty, jak občas můžete vidět v televizi. Člověk pak vyhlíží chytřeji, zkuste to. Zeptala jsem se, kolik ta dívka vážila.

Elizabeth našla údaj v deskách, zabodla do něj prst a přečetla, že vážila čtyřicet šest kilogramů. Což nás obě vyvedlo z míry, protože ani jedna z nás si nebyla jistá, kolik je to v tradičních anglických jednotkách. V duchu jsem odhadla, že je to asi dvacet tři kamenů. Dvě ku jedné, usoudila jsem. Ale sotva jsem si to pomyslela, napadlo mě, že si ten převod možná pletu s palci a centimetry.

Elizabeth mi sdělila, že ta dívka rozhodně nevážíla dvacet tři kamenů, protože má v deskách fotografii jejího mrtvého těla. Poklepala na desky, potom se otočila do místnosti a zavolala: „Zeptal by se někdo Bernarda, kolik kamenů je čtyřicet šest kilogramů?“

Bernard vždycky sedí sám u jednoho z menších stolů hned u terasy. Je to stůl číslo 8. Tohle vědět nemusíte, ale o Bernardovi vám povím trochu víc.

Když jsem se poprvé objevila v Coopers Chase, Bernard Cottle se ke mně choval velice mile. Přinesl mi řízek plaménku a vysvětlil zdejší systém recyklace. Mají tady čtyři různé barevné popelnice. Čtyři! Díky Bernardovi vím, že zelená je na sklo a modrá na karton a papír. Pokud jde však o červenou a černou, nemám tušení. Když jsem procházela kolem, viděla jsem v nich

nejrůznější věci. Kdysi jsem v jedné z nich dokonce zahlédla faxový přístroj.

Bernard byl profesor, něco s přírodními vědami, a pracoval po celém světě, takže navštívil Dubaj dávno předtím, než o ní někdo slyšel. Jako obvykle přišel na oběd v obleku a kravatě, nicméně četl *Daily Express*. Mary z Ruskin Court, která seděla u vedlejšího stolu, ho oslovila a zeptala se, kolik je čtyřicet šest kilogramů tady u nás v Anglii.

Bernard přikývl a zavolal na Elizabeth: „Sedm kamenů, tři desetiny a kousek libry.“

Takový je Bernard.

Elizabeth mu poděkovala, prohlásila, že je to zřejmě správně, a Bernard mohl pokračovat ve své křížovce. Později jsem si vyhledala centimetry a palce a aspoň v tomhle jsem se nemýlila.

Elizabeth se vrátila ke své otázce. Jak dlouho by žila ta dívka pobodaná kuchyňským nožem? Odhadla jsem, že bez pomoci by pravděpodobně zemřela asi za čtyřicet pět minut.

„Dobře, Joyce,“ utrousila Elizabeth a pak mi položila další otázku. Co kdyby té dívce někdo poskytl první pomoc? Ne lékař, ale někdo, kdo měl zdravotnický výcvik. Třeba někdo, kdo sloužil v armádě. Někdo takový.

V době, kdy jsem pracovala jako zdravotní sestra, jsem viděla spoustu bodných ran. Neošetřovala jsem jen vymknuté kotníky. A tak jsem řekla, no, to by nezemřela vůbec. Což je pravda. Nebyla by to pro ni legrace, ale ta rána by se dala snadno ošetřit.

Elizabeth pokyvovala hlavou a prohlásila, že přesně tohle řekla Ibrahimovi, i když já v té době Ibrahima neznala. Jak říkám, stalo se to před pár měsíci.

Elizabeth to totiž připadalo podezřelé a domnívala se, že dívku zabil její přítel. Víím, že se to stává často. Určitě jste o tom četli.

Než jsem se sem přistěhovala, asi by mi celý ten rozhovor připadal zvláštní, ale jakmile tu všechny poznáte, zdá se vám naprosto normální. Minulý týden jsem se seznámila s mužem, který vymyslel mátovou zmrzlinu s kousky čokolády, nebo to aspoň tvrdí. Nemám možnost si to ověřit.

Byla jsem ráda, že jsem Elizabeth aspoň trochu pomohla, a tak jsem usoudila, že bych ji mohla požádat o laskavost. Zeptala jsem se, jestli bych se mohla podívat na tu fotografii mrtvého těla. Čistě z profesionálního zájmu.

Elizabeth se rozzářila, jako se vždycky rozzáří zdejší obyvatelé, když se zeptáte, jestli byste se mohli podívat na snímky z promoce jejich vnoučat. Vytáhla z desek fotokopii na A4, položila ji přede mě lícem dolů a řekla, abych si ji nechala, protože všichni mají kopie.

Pronesla jsem, že je to od ní moc milé, a ona na to, ale vůbec ne, nicméně se zeptala, jestli mi může položit ještě jednu otázku.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem.

Potom řekla: „Míváš volné čtvrtky?“

A to, věřte nebo ne, bylo poprvé, kdy jsem se o čtvrtcích dozvěděla.

2

Policejní konstábl Donna de Freitasová by chtěla nosit zbraň. Chtěla by pronásledovat sériové vrahy do opuštěných skladišť a přes čerstvou střelnou ránu v rameni nekompromisně dotáhnout akci do konce. Možná by i chtěla přijít na chuť whisky a mít poměr se svým partákem.

Ovšem teď, v šestadvaceti, když sedí ve tři čtvrtě na dvanáct u oběda se čtyřmi penzisty, s nimiž se právě seznámila, Donna chápe, že se k tomu všemu bude muset teprve dopracovat. A kromě toho musí uznat, že předchozí hodina byla ohromně zábavná.

Donna přednášela svou řeč „Praktické rady pro domácí bezpečnost“ už mnohokrát. A v současné době to znamenalo obvyklé postarší obecnost, deky přes kolena, sušenky zdarma a několik spokojených spáčů vzadu. Pokaždé radí totéž. Nejdůležitější ze všeho je namontovat na okna pojistky, kontrolovat průkazy totožnosti a nikdy nesdělovat osobní informace neznámým volajícím. Především má být uklidňující postavou v děsivém světě. Donna to chápe a zároveň díky tomu aspoň vypadne z kanceláře a na chvíli se zbaví nudného papírování, proto se hlásí dobrovolně. Fairhavenská policejní stanice je totiž ospalejší, než je Donna zvyklá.

Dneska se ale ocitla v Coopers Chase, vesnici pro seniory. Připadala jí naprosto neškodná. Luxusní, bezproblémová, poklidná, a cestou tam zahlédla hezkou hospůdku, kde se chtěla během

zpáteční cesty zastavit na oběd. Takže zatýkání sériových vrahů na motorových člunech bude muset počkat.

„Bezpečnost,“ začala Donna, i když ve skutečnosti přemýšlela o tom, jestli by si neměla pořídit tetování. Delfinka na kostrči? Nebude to moc klišé? A nebude to bolet? Asi ano, ale vždyť je policistka, ne? „Co myslíme tím, když řekneme slovo ‚bezpečnost‘? Podle mě to slovo znamená pro každého něco...“

V přední řadě vystřelila ruka nahoru. Takhle přednáška normálně neprobíhá, no, co se dá dělat. Dokonale upravená, asi osmdesátiletá paní měla připomínku.

„Drahousku, všichni doufáme, že to nebude přednáška o okeních pojistkách.“ Žena se rozhlédla po ostatních a ozvalo se souhlasné zamručení.

Potom se přihlásil džentlmen ve druhé řadě obehnaný chodítkem. „A žádné průkazy totožnosti, prosím, to už známe. Opravdu jste z Plynárenské společnosti, nebo jste zlodějka? Přisahám, že to chápeme.“

Rozpoutala se vřava.

„Už se to nejmenuje Plynárenská společnost. Teď je to Centrica,“ podotkl elegán v luxusním obleku s vestou.

Muž v bermudách, žabkách a triku fotbalového klubu West Ham United, který seděl vedle něj, využil příležitosti, vstal a zabodl prst do vzduchu. „Kvůli Thatcherový, Ibrahime. Kdysi patřila nám.“

„Posaď se, Rone,“ pronesla elegantně oblečená žena. Potom se podívala na Donnu a dodala: „Omluvte Rona.“ A lehce potřásla hlavou. Připomínky pokračovaly.

„A jaký zločinec by si nedokázal padělat průkaz totožnosti?“

„Mám šedý zákal. Mohl by mi ukázat průkaz do knihovny, a já bych ho klidně pustil dál.“

„Už ani nechodí kontrolovat plynoměr. Je to všechno na webu.“

„Je to na cloudu, drahoušku.“

„Já bych zloděje přivítala. Bylo by fajn, kdyby mě přišel aspoň někdo navštívit.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Pak se zvedla atonální symfonie pískotu, jak si někteří zesilovali naslouchátka a jiní si je vypínali. Žena v přední řadě se opět ujala slova.

„Takže... já jsem Elizabeth, mimochodem... žádné pojistky na okna, prosím, ani žádné průkazy totožnosti a taky nám nemusíte říkat, že nesmíme Nigerjcům do telefonu nadiktovat naše PIN. Pokud tedy ještě smím říkat Nigerijci.“

Donna de Freitasová se vzpamatovala, ale uvědomila si, že už nemyslí na obědy v hostinci nebo tetování – teď myslela na kurz zvládání davových nepokojů, který absolvovala za starých dobých časů v jižním Londýně.

„Tak o čem si chcete povídat?“ zeptala se Donna. „Musím s vámi strávit aspoň tři čtvrtě hodiny, jinak za přednášku nedostanu náhradní volno.“

„Třeba o institucionálním sexismu v policejních složkách?“ navrhl Elizabeth.

„Já bych rád mluvil o nezákonném zastřelení Marka Duggana, schváleným státem a –“

„Posad' se, Rone!“

Takhle to pokračovalo, příjemně a zábavně, až měli hodinu za sebou, načež posluchači Donně vřele poděkovali, ukázali jí fotografie vnoučat a potom ji pozvali, aby zůstala na oběd.

A teď je tady a v podniku, který je v jídelním lístku označen za „moderní špičkovou restauraci“, se nimrá v salátu. Obědovat ve tři čtvrtě na dvanáct je pro ni trochu brzy, ale odmítnout pozvání by bylo neslušné. Všimne si, že její čtyři hostitelé si nejen

objednali plnohodnotné jídlo, ale ještě si k němu nechali otevřít láhev červeného vína.

„To bylo vážně báječné, Donno,“ prohodí Elizabeth. „Ohromně jsme si to užili.“ Elizabeth se podívá na Donnu jako nějaká učitelka, která vám celý rok nahání hrůzu, ale pak vám dá nejlepší hodnocení a při loučení pláče. Možná je to tím tvídovým sakem.

„Bylo to úžasný, Donno,“ prohlásí Ron. „Můžu vám říkat Donno, zlatíčko?“

„Můžete mi říkat Donno, ale možná mi neříkejte zlatíčko,“ odpoví Donna.

„Tak dobře, drahoušku,“ souhlasí Ron. „Budu na to pamatovat. Ale ten příběh o Ukrajinci s parkovacím lístkem a řetězovou pilou... Měla byste se živit přednáškama, točí se v nich spousta peněz. Někoho znám, kdybyste chtěla číslo.“

Ten salát je vynikající, pomyslí si Donna, a tohle si nemyslí často.

„Podle mě bych byl skvělý pašerák heroinu.“ Tohle byl Ibrahim, který při přednášce vznesl připomínku o Centrice. „Jde jen o logistiku, ne? A taky o vážení, velice přesné, což by mě bavilo. A mají přístroje na počítání peněz. Samá moderní zařízení. Zatkla jste někdy dealera heroinu, konstáble de Freitasová?“

„Ne,“ přizná Donna. „Ale mám to na seznamu.“

„Ale nemýlím se, že mají přístroje na počítání peněz?“ zeptá se Ibrahim.

„Skutečně mají,“ odpoví Donna.

„Skvělé,“ prohodí Ibrahim a vyprázdní sklenici s vínem.

„Snadno se začneme nudit,“ dodá Elizabeth a také dopije víno. „Bůh nás chraň před okenními pojistkami, konstáblyně de Freitasová.“

„Teď se používá jen konstábl,“ poznamená Donna.

„Aha,“ utrousí Elizabeth a našpulí rty. „A co se stane, když budu dál používat konstáblyně? Vydáte na mě zatykač?“

„Ne, ale budu o vás mít horší mínění,“ objasní Donna. „Protože na tom oslovení není nic těžkého a vůči mně je mnohem uctivější.“

„Zatraceně! Mat. Tak dobře,“ kapituluje Elizabeth s úsměvem.

„Díky,“ řekne Donna.

„Kolik si myslíte, že mi je?“ zeptá se Ibrahim.

Donna zaváhá. Ibrahim má pěkný oblek a hladkou pleť. Nádherně voní. Z náprsní kapsy mu vykukuje úhledně složený kapesník. Řídnou mu vlasy, ale pořád je má. Žádné panděro a jenom jedna brada. A přesto pod tím vším? Hmmm. Donna se mu podívá na ruce. Ty vždycky prozradí věk.

„Osmdesát?“ zkusí.

Vidí, že vzala Ibrahimovi vítr z plachet. „Ano, přesně, ale vypadám mladší. Vypadám na sedmdesát čtyři. Všichni to tvrdí. Tajemství spočívá v pilates.“

„A co vy, Joyce?“ zeptá se Donna čtvrtého člena skupinky, drobné, bělovlasé ženy v levandulové blůzce a lila propínacím světlíku. Spokojeně sedí na židli a všechno sleduje. Ústa zavřená, ale oči živé. Jako tichý ptáček, co neustále pátrá, jestli se ve slunečním světle něco nezatřpytí.

„Já?“ opáčí Joyce. „Nic zvláštního. Byla jsem zdravotní sestra, potom máma a potom zase sestra. Bohužel nic zajímavého.“

Elizabeth si krátce odfrkne. „Nenechte se Joyce ošálit, konstáble de Freitasová. Je ten typ, který vždycky udělá to, co řekne.“

„Jsem jenom organizovaná,“ namítne Joyce. „To je nemoderaní. Když řeknu, že půjdu na zumbu, jdu na zumbu. Jsem prostě taková. Moje dcera je mnohem zajímavější. Řídí hedgeový fond, jestli víte, co to je?“

„Moc ne,“ přizná Donna.

„Nevíte,“ konstatuje Joyce.

„Zumba je starší než pilates,“ prohlásí Ibrahim. „Obojí dělat nechci. Je to matoucí pro hlavní svalové skupiny.“

Během oběda se Donně honí hlavou otázka. „Jestli se můžu zeptat, vím, že všichni bydlíte v Coopers Chase, ale jak jste se vy čtyři vlastně spřátelili?“

„Spřátelili?“ Elizabeth ten dotaz očividně pobaví. „Ale my nejsme přátelé, drahoušku.“

Ron se tiše rozesměje. „Kristepane, zlatíčko, ne, my opravdu nejsme přátelé. Nepotřebuješ dolít, Liz?“

Elizabeth přikývne a Ron jí nalije víno. Mají na stole už druhou láhev. Je čtvrt na jednu.

Ibrahim souhlasí. „Myslím, že přátelé není správné slovo. V životě by nás nenapadlo se spolu stýkat, máme totiž velice odlišné zájmy. Rona mám asi rád, ale někdy bývá nesnesitelný.“

Ron přikývne: „Jsem nesnesitelný.“

„A Elizabeth má příšerné chování.“

Elizabeth přikývne. „Bohužel. Vždycky jsem byla zvláštní. Už od školy.“

„Nejvíc mám rád Joyce. Myslím, že Joyce máme rádi všichni,“ dodá Ibrahim.

Ron s Elizabeth znovu souhlasně přikývnou.

„Díky, že to vím,“ prohodí Joyce, zatímco honí hrášek po talíři. „Nemyslíte si, že by měl někdo vymyslet plochý hrášek?“

Zmatená Donna se snaží udělat si v tom pořádek.

„Když nejste přátelé, co tedy jste?“

Donna vidí, jak Joyce vzhledne a zavrtí hlavou na ostatní, na tuhle neobvyklou partu. „No,“ začne Joyce. „Za prvé, *jme* samozřejmě přátelé; jen má tahle partička trochu delší vedení. A za

druhé, pokud to nepadlo, když jsem vás zvala na oběd, konstáble de Freitasová, pak to bylo moje opominutí. Jsme Čtvrteční klub amatérských detektivů.“

Elizabeth má z červeného vína skelný pohled, Ron si škrábe tetování „West Ham“ na krku a Ibrahim si leští už lesklý manžetový knoflíček.

Restaurace kolem nich se zaplňuje a Donna není první návštěvník Coopers Chase, který usoudí, že tohle nebude to nejhorší místo k životu. Kvůli skleničce vína a volnému odpoledni by vraždila.

„Taky chodím každý den plavat,“ uzavře rozhovor Ibrahim. „Díky tomu mám vypnutou pokožku.“

Co jen je tohle místo zač? Jaké je vlastně Coopers Chase?

3

Jestli vás někdy napadne vydat se z Fairhavenu po A21 a zamířit do srdce Kentish Weald, nakonec, v ostré levotočivé zatáčce, minete starou telefonní budku, která dosud funguje. Pokračujte asi sto metrů, dokud neuvidíte směrovku „Whitechurch, Abbots Hatch a Lents Hill“, a pak odbočte doprava. Projedte Lents Hill, kolem hostince U Modrého draka a malého farmářského obchůdku s obrovským vejcem venku, až dorazíte ke kamennému můstku přes Robertsmere. Oficiálně je Robertsmere řeka, ale nenechte se mýlit, nejde o nic velkého.

Hned za můstkem odbočte doprava na užoučkou cestu. Budete mít pocit, že jedete špatně, ale je to rychlejší než trasa uvedená v oficiální brožuře, a navíc je malebná, pokud máte rádi kroupenaté živé ploty. Nakonec se cesta rozšíří a mezi vysokými stromy se začnou objevovat známky života, rozeseté po kopcovité krajině po vaší levici. Před sebou zahlédnete malou autobusovou zastávku s dřevěným přístřeškem, která také funguje, pokud se za fungování počítá průjezd jednoho autobusu denně oběma směry. Těsně předtím, než k zastávce dorazíte, spatříte po levici ceduli s nápisem Coopers Chase.

Coopers Chase se začalo stavět asi před deseti lety, když katolická církev pozemek prodala. První obyvatelé, třeba Ron, se sem nastěhovali o tři roky později. Místo inzerovali jako „První britská luxusní vesnice pro seniory“, i když podle Ibrahima, který

si to ověřil, byla ve skutečnosti sedmá. V současné době v ní žije tři sta rezidentů. Můžete se sem přistěhovat až po svých šedesátých pátých narozeninách a v dodávkách supermarketu Waitrose cinká víno a lahvičky s pravidelně užívanými léky pokaždé, když na silnici přejíždějí přes kovový rošt.

Coopers Chase dominuje starý klášter se třemi moderními rezidenčními budovami, spirálovitě se rozbíhajícími od tohoto centrálního bodu. Klášter byl přes sto let poklidným místem, prostoupeným tichým šustěním řeholních rouch a mlčenlivou vírou ve vyslovené a vyslyšené modlitby. Kdybyste se vydali jeho ponurými chodbami, našli byste několik žen spokojených ve svém ústraní, několik žen vystrašených z uspěchaného světa, několik žen, které se skrývají, několik žen dokazujících nejasnou, dávno zapomenutou pravdu a několik žen nacházejících radost v tom, že slouží vyššímu účelu. Viděli byste lůžka ve společných ložnicích; dlouhé nízké stoly v jídelně; kapli tak temnou a tichou, až byste přísahali, že slyšíte Boží dech. Zkrátka, objevili byste Sestry církve svaté, armádu, která vás nikdy nenechá na holičkách, která vás bude živit a šatit, stále vás potřebovat a vážit si vás. Jediné, co vyžadovaly na oplátku, byla celoživotní oddanost a vzhledem k tomu, že se vždycky najde někdo, kdo po tomhle touží, neměly nouzi o dobrovolníky. A pak jednoho dne absolvujete krátkou cestu alejí do kopce k Zahradě věčného odpočinku – železná brána a nízké kamenné zdi Zahrady s výhledem na klášter a nekonečnou krásu Kentish High Weald v pozadí a vaše tělo v jiném loži, pod prostým náhrobkem, vedle sester Margaret a Marií z předchozích generací. Jestli jste měli kdysi sny, mohly teď skotačit po zelených pahorcích, a pokud jste měli tajemství, pak byla navždy bezpečně ukrytá uvnitř čtyř klášterních zdí.

Tedy přesněji uvnitř tří zdí, protože celá západní strana kláštera je teď prosklená a nachází se za ní plavecký bazén. Má výhled na bowlsový trávník a dál na parkoviště pro návštěvníky, kam jsou parkovací karty vydávány v tak omezené míře, že parkovací výbor je nejmocnější klikou v Coopers Chase.

Vedle plaveckého bazénu je malý „bazén pro léčbu artritidy“ vyhlížející jako jacuzzi, hlavně proto, že je to jacuzzi. Pak Ian Ventham, majitel Coopers Chase, každému, koho po areálu prováděl, ukázal saunu. Vždycky pootevřel dveře a prohodil: „Páni, tohle vypadá jako sauna.“ Takový byl Ian.

Potom vyjedte výtahem do dalších relaxačních prostor. Do tělocvičny a studia, kde mohou rezidenti vesele zumbovat mezi přízraky dávných lůžek. Dále je tu Skládačková místnost pro méně namáhavé činnosti a sdružování. Nechybí tu ani knihovna a salonek pro větší a kontroverznější schůze výborů nebo pro sledování fotbalu na televizi s plochou obrazovkou. Pak sejdete zpátky do přízemí, kde teď původní klášterní jídelna s dlouhými nízkými stoly slouží jako „moderní špičková restaurace“.

V samém středu vesnice, přilepená ke klášteru, stojí původní kaple. Díky své krémové omítce působí vedle chladné gotické ponurosti kláštera skoro středomořsky. Kaple zůstává netknutá a nezměněná, jak si v jedné z několika smluv vymínili správci po zůstalosti Sester svaté církve, když areál před deseti lety prodali. Rezidenti vesnice ji rádi navštěvují. Sídlí zde duchové, stále tu šustí řeholní roucha a šepoty se vpily do kamenných stěn. Na tomhle místě se člověk cítí součástí něčeho pomalejšího a laskavějšího. Ian Ventham pátrá po skulinách ve smlouvě, které by mu umožnily přestavět kapli na dalších osm bytů.

Z druhé strany přiléhá ke klášteru Willows – pravý důvod pro vznik kláštera. Willows teď slouží vesnici jako léčebna pro

dlouhodobě nemocné. Sestry ho založily v roce 1841 jako špitál pečující o nemocné a zlomené, když jiná možnost neexistovala. V druhé polovině minulého století v něm sídlil pečovatelský dům, dokud legislativa v osmdesátých letech jeho brány definitivně nezavřela. Potom se stal klášter prostě čekárnou, a když v roce 2005 zemřela poslední jeptiška, církev nemarnila čas a celý areál prodala jako nepotřebný.

Vesnice se rozkládá na dvanácti akrech lesa a nádherného otevřeného svahu. Jsou tu dvě jezírka, jedno přírodní a jedno vybudované Tonym Curranem, stavitelem Iana Venthama, a jeho dělníky. Kachny a husy, které v Coopers Chase také sídlí, očividně dávají přednost tomu umělému. Na samém vrcholku kopce, kde les končí, se stále pasou ovce a na loukách kolem jezera se prochází stádo asi dvaceti lam. Ian Ventham koupil původně jen dvě, aby vypadaly na reklamních snímcích zajímavě, ale vymklo se mu to z ruky, jak to v podobných případech bývá.

Tak takovéhle je, v kostce, Coopers Chase.

4

Joyce

Poprvé jsem si psala deník před mnoha lety, ale prolistovala jsem si ho a myslím, že by vás nezajímal. Tedy pokud vás nezajímal Haywards Heat v sedmdesátých letech, což nepředpokládám. Nechci tím urazit ani Haywards Heat, ani sedmdesátá léta, protože obojí jsem v té době milovala.

Ale před pár dny, po rozhovoru s Elizabeth, jsem se zúčastnila své první schůzky Čtvrtečního klubu amatérských detektivů a připadá mi, že psát o tomhle by možná bylo zajímavější. Jako ten deník o Holmesovi a Watsonovi, ať už ho napsal, kdo chtěl. Lidé zbožňují vraždy, i když na veřejnosti tvrdí cokoli, a tak to zkusím.

Věděla jsem, že na schůzce Čtvrtečního klubu amatérských detektivů bude Elizabeth, Ibrahim Arif, který bydlí ve Wordsworthu, s balkonem kolem dokola, a Ron Ritchie. Ano, *ten* Ron Ritchie. Takže to byla další věc, která mě tam lákala. Teď už ho znám o něco lépe, novost trochu vyprchala, ale i tak to stojí za to.

Členkou bývala i Penny Grayová, ale ta je teď ve Willows, tedy v léčebně pro dlouhodobě nemocné. Když o tom teď přemýšlím, dokonale jsem mezi ně zapadla. Asi tam zůstalo prázdné místo a já jsem nová Penny.

Ale tehdy jsem byla nervózní. Pamatuju si to. Vzala jsem s sebou láhev dobrého vína (8,99 liber, abyste měli představu), a když jsem vešla dovnitř, všichni tři už byli ve Skládačkové místnosti a rozkládali po stole fotografie.

Čtvrteční klub amatérských detektivů založily Elizabeth s Penny. Penny byla mnoho let inspektorkou u kentské policie a odnesla si s sebou složky s nevyřešenými případy vražd. Ve skutečnosti ty složky mít neměla, ale kdo se to dozví? Po dosažení jistého věku si můžete dělat, co vás napadne. Nikdo vás nehubuje, tedy až na vaše doktory a děti.

Nemám říkat, čím se živila Elizabeth, i když o tom sama občas mluví. Stačí napsat, že vraždy, vyšetřování a tak podobně jí kdysi nebyly cizí.

Elizabeth s Penny prošly každou složku rádek po řádku, prostudovaly každou fotografii, přečetly každou svědeckou výpověď, jen aby objevily něco, co ostatní přehlédli. Nelíbila se jim představa, že pachatelé zločinů se dál chovají, jako by se nic nestalo. Sedávají na zahradě, luští sudoku a vědí, že jim prošla vražda.

Taky si myslím, že to Penny s Elizabeth prostě bavilo. Několik skleniček vína a záhada. Velice společenské, ale zároveň krvavé. Je to dobrá zábava.

Scházely se každý čtvrtek (podle toho klub pojmenovaly). Ve čtvrtek proto, že ve Skládačkové místnosti se nacházelo dvouhodinové okno mezi Dějinami umění a Francouzskou konverzací. V časovém rozpisu byla rezervace uvedena, a pořád je, pod názvem Japonská opera – diskuse, což zaručovalo, že je nikdo nerušil.

Obě mohly požádat, z nejrůznějších důvodů, o jisté laskavosti a za ta léta si do Čtvrtečního klubu amatérských detektivů pozvaly na přátelské posezení spoustu lidí. Forenzní techniky, účetní a soudce, arboristy, chovatele koní, skláře – ti všichni navštívili Skládačkovou místnost. Každý, o kom Elizabeth s Penny usoudily, že by jim mohl pomoci s nějakým problémem.

Zanedlouho se k nim připojil Ibrahim. Hrával s Penny bridž a jednou nebo dvakrát jim pomohl s nějakými drobnostmi.

Je psychiatr. Nebo byl psychiatr. Nebo pořád ještě je, nejsem si jistá. Když se s ním setkáte poprvé, není to na něm vůbec vidět, ale jakmile ho poznáte blíž, dává to trochu smysl. Já bych na terapii nikdy nešla, protože kdo chce to klubko rozmotávat? Za ten risk to nestojí, díky. Moje dcera Joanna má psychoterapeuta, i když byste těžko pochopili proč, kdybyste viděli, jak obrovský má dům. Každopádně Ibrahim už bridž nehraje a to je podle mě škoda.

Ron se pozval sám, což člověka nepřekvapí. Ani na okamžik neskočil na Japonskou operu a jednou ve čtvrtek vkrácel do Skládačkové místnosti a chtěl vědět, o co jde. Elizabeth ze všeho nejvíc na světě miluje podezření, a tak vyzvala Rona, aby prolistoval složku skautského vedoucího, jehož našli v roce 1982 upáleného v lese u silnice A27. Brzy si všimla Ronovy hlavní přednosti, jmenovitě toho, že nevěří jedinému slovu, které mu někdo řekne. Elizabeth teď tvrdí, že čist policejní složky s vědomím, že policie lže, je překvapivě efektivní.

Mimochodem, té místnosti se říká Skládačková, protože se tady, na lehce křivém dřevěném stole uprostřed, dávají dohromady větší skládačky. Když jsem vešla poprvé dovnitř, ležel na něm whitstableský přístav ze dvou tisíc dílků, jemuž chyběl obdélníček na obloze. Kdysi jsem ve Whitstableu byla, jen na jeden den, ale nedokázala jsem pochopit, co na něm všichni vidí. Jakmile jste se nacpali ústřicemi, o opravdových nákupech se nedalo mluvit.

Ibrahim každopádně přehodil přes skládačku tlustou desku z plexiskla a Elizabeth s Ronem na ni rozkládali pitevní snímky jedné chuděry. Té, o níž si Elizabeth myslela, že ji zabil její přítel. Byl prý zatrpklý, protože ho kvůli zranění propustili z armády, ale vždycky existuje nějaký důvod, ne? Všichni máme nějaký dojemavý příběh, ale kvůli tomu přece nevraždíme lidi.

Elizabeth mě požádala, abych za sebou zavřela dveře a šla se podívat na pár fotek.

Ibrahim se představil, stiskl mi ruku a sdělil mi, že jsou k dispozici sušenky. Vysvětlil mi, že v krabici leží dvě vrstvy, ale oni se snaží nejdřív dojíst sušenky z horní vrstvy a teprve pak se pustí do spodní. Odvětila jsem, že vyznávám naprosto stejný postup.

Ron ode mě převzal víno a postavil ho vedle sušenek. Kývl na vinětu a poznamenal, že je bílé. Potom mě políbil na tvář, což mě na okamžik zarazilo.

Vím, že si možná myslíte, že polibek na tvář je normální, ale u mužů nad sedmdesát není. Jediní muži, kteří vás líbají na tvář, jsou zeťové nebo někdo podobný. Takže jsem Rona okamžitě zařadila mezi proutníky.

Zjistila jsem, že Ron Ritchie, ten slavný odborářský vůdce, bydlí ve vesnici a že s Pennyiným manželem Johnem vyléčili poraněnou lišku a pojmenovali ji Scargill. Když jsem sem poprvé přijela, ta reportáž vyšla ve vesnickém zpravodaji. Vzhledem k tomu, že John je veterinář a Ron je, no, prostě Ron, mám podezření, že John tu lišku vyléčil a Ron se ujal pojmenování.

Ten zpravodaj se mimochodem jmenuje *Děje se v Chase*, což je docela hezké.

Všichni jsme se shromáždili kolem pitevních snímků. Tě chuděry a toho zranění, které ji nemělo zabít, dokonce ani tenkrát. Její přítel utekl cestou na výslech z Pennyina policejního vozu a od té doby ho nikdo nespatriil. Navíc Penny pořádně praštil. Není divu. Když mlátíte ženské, tak mlátíte ženské.

I kdyby neutekl, podle mě by z toho stejně vyklouzl. Vím, že člověk o těch věcech pořád čte, ale tenkrát to bylo ještě horší.

Čtvrtečnímu klubu amatérských detektivů nešlo o to, aby ho nějakým zázrakem postavil před soud; myslím, že to všichni

věděli. Penny s Elizabeth řešily nejrůznější případy pro svůj dobrý pocit, ale dál jít nemohly.

Takže by se asi dalo říct, že Penny s Elizabeth vlastně nikdy nedosáhly toho, po čem toužily. Všichni ti vrazi zůstali nepotrestáni, všichni jsou stále na svobodě a někde poslouchají předpověď počasí. Prošlo jim to, jak se bohužel někdy stává. Čím je člověk starší, tím častěji se s tím musí smířit.

Každopádně jen tak filozofuju, což nás nikam neposune.

Minulý čtvrtek jsme se poprvé sešli my čtyři: Elizabeth, Ibrahim, Ron a já. A jak říkám, připadalo mi to naprosto přirozené. Jako bych zase doplňovala jejich skládačku.

U toho prozatím skončím. Zítra se ve vesnici koná důležitá schůze. Při podobných akcích pomáhám nachystat židle. Jsem dobrovolnice, protože (a) díky tomu vypadám užitečně a (b) dostanu se jako první k občerstvení.

Na schůzi se bude diskutovat o nové výstavbě v Coopers Chase. Ian Ventham, velký šéf, si s námi o tom přijde promluvit. Snažím se být co nejvíc upřímná, a tak doufám, že vám nebude vadit, když řeknu, že ho nemám ráda. Ztělesňuje všechny ty věci, které se můžou u muže zvrtnout, když mu necháte volnou ruku.

Ohledně nové výstavby panovala nervozita, protože údajně chtějí kácet stromy a zlikvidovat hřbitov, a proslýchalo se i něco o větrných elektrárnách. Ron se těší, že udělá trochu dusno, a já se těším, že ho přitom budu sledovat.

Slibuju, že se odted' vynasnažím psát každý den. Budu si držet palce, aby se něco dělo.

5

Ve Waitrose v Tunbridge Wells mají kavárnu. Ian Ventham zaparkuje svůj range rover na posledním volném místě pro invalidy, ne protože by byl invalidní, ale protože je odtud nejbliž ke vchodu.

Když vejde dovnitř, zahlédne u okna Bogdana. Ian dluží Bogdanovi čtyři tisíce liber. Nějakou dobu hrál o čas v naději, že Bogdan bude vyhoštěn ze země, ale zatím bohužel. Každopádně už pro něj má skutečnou práci, takže to dobře dopadlo. Cestou k pultu Polákovi zamává. Přejede očima po tabuli s nabídkou a hledá kávu.

„Máte všechnu kávu fair trade?“

„Ano, všechnu,“ usměje se mladá servírka.

„Škoda,“ opáčí Ian. Nehodlá platit o patnáct pencí víc, aby pomohl někomu, koho nikdy neuvidí, v zemi, kterou nikdy ne navštíví. „Šálek čaje, prosím. S mandlovým mlékem.“

Ian nemá ten den největší strach z Bogdana. Jestli mu bude muset nakonec zaplatit, vem to čert. Ian má největší strach z toho, že ho zabije Tony Curran.

Ian si odnese čaj ke stolu a cestou registruje každého, komu je přes šedesát. Přes šedesát, a nakupuje ve Waitrose? Dej jim deset let, pomyslí si. Lituje, že s sebou nevzal pár brožur.

Ian si brzy s Tonym Curranem srovná účet, ale právě teď si ho musí srovnat s Bogdanem. Dobrá zpráva je, že ho Bogdan nechce zabít. Ian se posadí.

„Jde o ty dva tácy, Bogdane?“ zeptá se Ian.

Bogdan pije z dvoulitrové láhve Liltu, kterou sem propašoval. „Čtyři tácy. Vykachlíkoval jsem vám bazén hodně lacino. Ale to asi víte, ne?“

„Je to laciný, jen když odvedeš dobrou práci, Bogdane,“ namítne Ian. „Spárování zešedlo. Koukni. Chtěl jsem bělostný.“

Ian vytáhne mobil, najde fotku svého nového bazénu a ukáže ji Bogdanovi.

„Ne, to je filtr, sundejte filtr.“ Bogdan zmáčkne tlačítko a obrázek se okamžitě rozzáří. „Bělostný. Vidíte?“

Ian přikývne. Ale za pokus to stálo. Někdy člověk musí vědět, kdy zaplatit.

Vytáhne z kapsy obálku. „Tak dobře, Bogdane, kšeft je kšeft. Tady máš tři tácy. Souhlas?“

Bogdan má unavený výraz. „Tři tácy, jasně.“

Ian mu podá obálku. „Vlastně je tam dva tisíce osm set, ale to se mezi kámošema zaokrouhlí. A teď jsem se tě chtěl na něco zeptat.“

„Jasně,“ zamumlá Bogdan a strčí si peníze do kapsy.

„Vypadáš jako chytrej chlap, Bogdane.“

Bogdan pokrčí rameny. „No, mluvím plynne polsky.“

„Kdykoli tě požádám, abys něco udělal, uděláš to a navíc dobře a levně,“ pokračuje Ian.

„Díky,“ zamumlá Bogdan.

„A tak mě napadlo... Neměl bys zájem o něco většího?“

„Jasně,“ odpoví Bogdan.

„Mnohem většího?“ ujistí se Ian.

„Jasně,“ zopakuje Bogdan. „Velký je stejný jako malý. Jen je toho víc.“

„Fajn,“ ucedí Ian a dopije čaj. „Právě jedu vyhodit Tonyho Currana. A potřebuju někoho místo něj. Co ty na to?“

Bogdan tiše hvízdne.

„Netroufáš si?“ zeptá se Ian.

Bogdan potřese hlavou. „Ne, troufám, zvládnou to. Jen si myslím, že vás Tony možná zabije, když ho vyhodíte.“

Ian přikývne. „Já vím. Ale to nech na mně. A zítra je ta práce tvoje.“

„Jestli budete naživu,“ prohlásí Bogdan.

Je čas zvednout kotvy. Ian stiskne Bogdanovi ruku a začne přemýšlet, jak Tonymu Curranovi tu špatnou zprávu oznámí.

Dole v Coopers Chase se koná konzultační schůzka a on musí vyslechnout, co mají všichni ti staříci na srdci. S kravatou na krku zdvořile přikývnout a oslovovat je křestním jménem. To mají lidé rádi. Pozval na schůzi i Tonyho, takže ho může hned po ní vyhodit. Venku, se svědky kolem.

Existuje desetiprocentní šance, že ho Tony zabije přímo na místě. Jenže to znamená, že existuje devadesátiprocentní šance, že to neudělá, a vzhledem k tomu, kolik peněz to Ianovi vynesou, je ochotný tohle riziko podstoupit. Risk je zisk.

Když Ian vyjde ven z kavárny, uslyší troubení a spatří ženu na invalidním skútru, která rozzuřeně ukazuje holí na jeho range rover.

Byl jsem tady první, zlato, pomyslí si Ian, když nastupuje do auta. Co to s některýma lidma je?

Při řízení Ian poslouchá motivační audioknihu s názvem *Zabij, nebo budeš zabít – jak využít bojových zkušeností na schůzi správně rady*. Údajně to napsal člen izraelských speciálních jednotek a Ianovi to doporučil jeden osobní kouč z Virgin Active v Tunbridge Wells. Ian si není jistý, jestli je ten osobní kouč Izraelec, ale vypadá, jako by byl odtamud nebo z blízkého okolí.

Zatímco se polední slunce marně snaží proniknout nezákonně tónovanými okny range roveru, Ian opět začne přemýšlet

o Tonym Curranovi. Dlouhá léta jeden druhého potřebovali, Ian a Tony. Ian kupoval zchátralé staré domy, velké domy. Tony je vykuchal, postavil příčky, instaloval rampy a zábradlí a začali pracovat na dalším. Pečovatelský byznys zažíval konjunkturu a Ian vydělával majlant. Několik domů si nechal, několik prodal a koupil několik dalších.

Ian si vytáhne z chladicího boxu smoothie. Chladicí box nepatřil ke standardnímu vybavení range roveru. Automechanik ve Favershamu mu ho tam zabudoval, když mu potahoval zlatem přihrádku v palubní desce. Tohle smoothie pije Ian pravidelně. Miska malin, hrst špenátu, islandský jogurt (finský, když nemají islandský), spirulina, pšeničné klíčky, prášek z aceroly, chlorella, mořské řasy, acai extrakt, kakaová drť, zinek, výtažek z červené řepy, chia semínka, kůra z manga a zázvor. Je to jeho vlastní recept a nazývá ho Hlavně jednoduše.

Podívá se na hodinky. Asi za deset minut dorazí do Coopers Chase. Absolvuje schůzi a pak tu zprávu oznámí Tonymu. Dneska ráno si vygoogloval „ochranné vesty proti bodnutí nožem“, ale nabízeli dodání až následující den. Amazon Prime? Musejí si o něm myslet, že je na hlavu.

Byl ale přesvědčený, že to bude v pohodě. A je skvělé, že Bogdan tu práci vezme. Hladký přechod. A samozřejmě levnější – a o to tady jde.

Ian velice brzy zjistil, že musí svůj byznys zaměřit na bohaté zákazníky, pokud má vydělávat slušné peníze. Průšvih totiž nastal, když klienti umřeli. Spousta papírování; pokoje, které nic nevynášely, než se našli noví klienti; a nejhorší ze všeho, člověk musel jednat s příbuznými. Jenže teď čím byli klienti bohatší, tím déle obvykle žili. Taký čím byli bohatší, tím méně často je příbuzní navštěvovali, protože většinou bydleli v Londýně, New Yorku nebo

Santiago. A tak Ian zacílil na náročné zákazníky, přejmenoval svou společnost Pečovatelské domy pro podzim života v Domov pro nezávislý život a soustředil se na menší počet větších nemovitostí. Tony Curran ani nemrkl. To, co neznal, se rychle naučil a žádná bezbariérová koupelna, elektronická karta nebo gril pro sousedské barbecue ho nemohly zaskočit. Opravdu škoda, že ho musí propustit, ale nedá se nic dělat.

Ian projede kolem dřevěného autobusového přístřešku po pravici a odbočí do vjezdu ke Coopers Chase. Jako už tolikrát následuje dodávku z Waitrose přes kovový rošt a plazí se za ní celou cestu nahoru po dlouhé příjezdové cestě. Rozhlédne se a nespokojeně potřese hlavou. Tolik lam. Člověk se pořád učí.

Ian zaparkuje a ujistí se, že je jeho parkovací karta správně a nápadně umístěná na levé straně čelního skla, aby bylo zřetelně vidět její číslo a datum expirace. Měl za ta léta spoustu různých malérů u nejrůznějších úřadů, ale jediné dva, které mu vždy naháněly hrůzu, jsou ruský Úřad pro vyšetřování dovozní daně a zdejší parkovací výbor. Ale stálo to za to. I když předtím taky vydělával spoustu peněz, Coopers Chase, to byla úplně jiná liga. Ian i Tony to věděli. Záplava prachů. Což byla samozřejmě příčina dnešního problému.

Coopers Chase. Dvanáct akrů nádherné venkovské krajiny s povolením vybudovat až 400 bytů pro seniory. Na pozemku nic jiného než opuštěný klášter a čísi ovce nahoře na kopci. Jeho dávný přítel koupil ten pozemek před několika málo lety od jednoho pastora, ale pak potřeboval rychle hotovost, aby kvůli nějakému nedorozumění odvrátil řízení o vydání do vlasti. Ian si to spočítal a uvědomil si, že se mu ten obchod vyplatí. Jenže Tony si to taky spočítal a rozhodl se, že do toho půjde taky. Proto teď Tony Curran vlastnil pětadvacet procent všeho, co v Coopers Chase

postavil. Ian se cítil povinován s podmínkami smlouvy souhlasit, protože Tony k němu byl vždycky loajální, a navíc mu dal jasně najevo, že mu zlomí obě ruce, pokud odmítne. Ian už viděl, jak Tony zlomil ruce několika lidem, a tak teď byli obchodní partneři.

Ale ne na dlouho. Tony přece musel vědět, že to nemůže trvat věčně. Každý dokáže postavit luxusní apartmán – svléct se do pasu, poslouchat Magic FM, vykopat základy nebo hulákat na zedníka. Snadná práce. Ale ne každý má vizi a *zařídí*, aby někdo postavil luxusní apartmány. Vzhledem k tomu, že výstavba měla každou chvíli začít, kdy je vhodnější doba Tonymu ukázat, kam patří?

Ian Ventham je plný odvahy. Zabij, nebo budeš zabít.

Vystoupí z auta, a jak mžourá do náhlé sluneční záře, zaregistruje v ústech pachut' výtažku z červené řepy, který byl jednou z hlavních překážek, aby uvedl smoothie Hlavně jednoduše na trh. Mohl by ten výtažek vynechat, ale má pozitivní účinky na slinivku.

Nasadit sluneční brýle. A do práce. Ian nemá v plánu dneska zemřít.

Ron Ritchie, jako ostatně často, nesouhlasí. Dloube zkušeným prstem do kopie své nájemní smlouvy. Ví, že to vypadá dobře, vždycky to tak vypadá, ale Ron cítí, že se mu prst třese, a smlouva se taky třese. Zamává lejtrem ve vzduchu, aby třes zamaskoval. Ovšem jeho hlas neztratil nic ze své síly.

„Tady je věta. A jsou to vaše slova, pane Venthame, ne moje: ,Coopers Chase Holding Investment si vyhrazuje právo vybudovat v areálu další byty po *konzultaci* se stávajícími rezidenty.“

Ronova statná postava naznačuje fyzickou sílu, kterou musel kdysi mít. Podvozek je tam pořád, jako obrovský truck, co reziví na poli. Jeho široký upřímný obličej je připravený se okamžitě zatvářít rozzuřeně, nevěřičně nebo prostě tak, jak bude zapotřebí. Jakkoli, aby to pomohlo.

„Tohle je ono,“ pronese Ian Ventham, jako by mluvil s dítětem. „Tohle je ta konzultační schůzka. Vy jste ti rezidenti. Následujících dvacet minut se ptejte, na co chcete.“

Ventham sedí u stolu v čele salonku. Je opálený, uvolněný a sluneční brýle si posadil na účes, jímž se v osmdesátých letech pyšnili manekýni v katalogích. Na sobě má drahé tričko s límečkem a hodinky tak obrovské, že by to mohly být klidně hodiny. Vypadá, jako že hezky voní, ale ve skutečnosti nemáte chuť se k němu přiblížit a přesvědčit se o tom.

Vedle Venthama sedí žena asi o patnáct let mladší než on a z druhé strany tetovaný chlápek v tílku bez rukávů, který si projíždí telefon. Ta žena je architektkou projektu; tetovaný muž je Tony Curran. Ron už Currana v Coopers Chase viděl a taky o něm slyšel. Ibrahim si zapisuje každé pronesené slovo, zatímco Ron dál ukazuje prstem na Venthama.

„Já na ten starý trik neskočím, Venthame. Tohle není konzultace, je to přepadení.“

Joyce se rozhodne vložit do hovoru. „Jen mu to řekni, Rone.“
Ron to má v úmyslu.

„Díky, Joyce. Nazýváte to ‚Woodlands‘, tedy ‚Lesní čtvrť‘, i když všechny stromy pokácíte. To je směšný, synku. Vytvořili jste na počítači obrázky, který jsou jako ze žurnálu, zlatý slunce, nadýchaný obláčky, káčata na jezírkách. Na počítačích se dá udělat všechno, synku; chtěli jsme vidět maketu. Se stromy a maličkými lidmi.“

Ozve se potlesk. Hodně lidí chtělo vidět model, ale podle Iana Venthama to bylo v současné době zbytečné. Ron pokračuje.

„A vybrali jste, schválně vybrali, architektku, protože na ženu nemůžu křičet.“

„Ale křičíš, Rone,“ prohodí Elizabeth, která sedí o dvě židle dál a čte si noviny.

„Neříkej mi, kdy křičím, Elizabeth,“ vykřikne Ron. „Tehle chlápek pozná, až budu křičet. Jen se na něj podívejte, je vyparáděný jako Tony Blair. Proč nebombardujete Iráčany, když se potřebujete vyřádit, Venthame?“

Dobrá věta, pomyslí si Ron, zatímco Ibrahim si ji poctivě zapisuje.

Když o něm kdysi psali v novinách, nazývali ho „Rudý Ron“, ačkoli tenkrát byl „rudý“ každý. Ronův snímek se v tisku objevil